

• XU COKE • SIX FEET UNDER •

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Mục lục

[Phần Không Tên 1](#)

[Phần Không Tên 2](#)

[Nội Quy Của Kẻ Chán Đời](#)

[Cối Xay Đời](#)

[Em Và Tôi](#)

[Ngôi Nhà Có Cửa Sổ Màu Cam](#)

[Sợ Hải](#)

[Em Hiểu Gì Về Nỗi Đau?](#)

[Lẻ Loi](#)

[Cuộc Đời Là Một Đồng ***](#)

[Và Đôi Khi Anh Cũng Cần Phải Dựa Vào Em](#)

[Gió Đông](#)

[Thời Gian Để Sống Và Để Chết](#)

[Yêu Em](#)

[Chia Tay Nhau Về](#)

[Vỡ Tan](#)

[Sân Khấu](#)

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under
www.dtv-ebook.com

Phần Không Tên 1

" Tôi là một kẻ mộng du, đi lạc trong cuộc đời này. Quá điên để làm người bình thường, nhưng quá bình thường để làm người điên... "

- XÙ COKE -

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Phần Không Tên 2

" ĐÂY LÀ BẢN TÌNH CA VỀ CUỘC SỐNG, ĐƯỢC VIẾT TRÊN ĐÔI TAY CỦA NHỮNG GÃ CHÁN ĐỜI" .

Đỉnh cao của nỗi buồn chính là sự chán nản, khi chúng ta không tìm ra lí do để tận hưởng cuộc sống theo một cách nào đó. Nhưng cũng trong chính những lúc như thế, tôi lại gặp Six Feet Under, tại Nhật Kí Lạ Group - tổ chức dành cho những người viết văn. Hai người đàn ông ngồi chung trong một căn phòng, ở đó, chúng tôi không nói với nhau câu nào, chỉ có văn chương giải đáp tất cả. Chúng tôi đã viết như muốn cào cấu thế giới bằng sự cô đơn của mình. Sau đó, chính sự đồng cảm, chia sẻ, và cũng chung một tư duy trong lối viết khiến tôi và Six Feet Under nảy sinh ra ý định cùng nhau tạo ra một sản phẩm văn học dựa trên những dòng nhật kí cá nhân, với những gam màu khác nhau, tạo nên một dòng chảy chung về đời sống, suy nghĩ của những người đã từng rơi vào mớ hỗn độn của cảm xúc ấy. Tôi tin rằng một Xù Coke tinh táo nhưng bất cần và một Six Feet Under nhẹ nhàng, lãng mạn, sẽ tổng hòa được, tạo nên thứ mùi vị nào đó giản dị nhưng không kém phần tinh tế và sâu sắc.

Và chúng tôi đã cùng làm điều đó, bằng cả trái tim mình.

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under
www.dtv-ebook.com

Nội Quy Của Kẻ Chán Đời

Tôi thường nằm mơ những giấc mơ của cuộc đời mình trong căn phòng rộng mười tám mét vuông thuộc quyền sở hữu của ông bà Ngoại, được sơn màu xanh hy vọng, xung quanh các bức tường ngập tràn những bức tranh về những thứ mà tôi thích: bóng đá, âm nhạc... thỉnh thoảng là mấy câu châm ngôn. Nó như một thứ bảng tin thể hiện trạng thái của tôi vậy. Có lần, tôi dán lên đó hai chữ "Chán đời" to đùng và nhận được toàn những sự phàn nàn từ phía người nhà, bực mình, tôi chuyển thành..."Không yêu đời lắm" và rồi bây giờ là "Yêu đời". Chí ít, luôn phải để cho mọi người thấy điều đấy. Còn sự thật ra sao, một tờ giấy treo tường không quyết định được.

Tôi có thứ ý thức phù phiếm về việc phải tìm mọi cách để đạt được những thứ mình muốn, dù là trong tưởng tượng, còn hơn là ngồi mút ngón tay và lắc đầu. Cũng vì lẽ đó mà dần dà, tôi trở nên ít nói và bị ảo giác nhiều hơn, nhưng sự thật là tôi đã rất vui vẻ vì người khác không ai biết tôi đang nghĩ gì. Rồi đến một ngày, chân lý thật sự đã được đúc rút ra, tôi như con chiên sắp chết vớ được thứ gì đó thần thánh từ tay Chúa. Tôi đề ra một bảng nội quy được viết cẩn thận trong cuốn sổ tay cá nhân, nơi tôi thường lưu giữ lại những ý tưởng đột nhiên xuất hiện trong đầu, rằng thì là, với những điều không muốn nghe, hãy trở thành một người bị điếc. Với những điều không muốn thấy, hãy trở thành một người bị mù. Và với những câu chuyện mà mình không muốn xuất hiện trong đó, hãy trở thành một người vô tâm.

Chính sự bàng quan với nguy cơ khiến mình bị tổn thương, mệt mỏi và buồn bã lại là liều vắ xin cho những lần chán đời. Và dần dà, tôi trở thành một người sống lạc quan hơn. Đôi khi muốn có được gì đó tích cực, có lẽ phải sống tiêu cực một chút. Thực tế là vậy.

Đến một giai đoạn nào đó trong cuộc đời, nỗi buồn không còn là thứ phong cách thời thượng mà các chàng trai cô gái theo đuổi nữa. Họ chỉ muốn chui vào một góc để gặm nhấm nỗi cô đơn như một con chuột, họ không còn muốn nói rằng: "Tao bị điên, tao điên lắm đây" và cố gắng thể hiện điều đó ra cho cả thế giới thấy, mà họ nhốt cái điên ấy trong tâm hồn mình, như giam giữ một con quái vật, để nó cứ xé nát tâm can ra nhưng không ai thấy, vì kẻ hèn đã sống trong một cuộc đời bình thường đến tầm thường.

Bản nội quy được đề ra khiến tôi tâm đắc. Đồng thời, tôi chấp nhận kí vào một bản giao kèo với cái điên ấy, rằng mỗi đêm, sẽ thả nó ra, để nó được rong chơi và là chính nó. Nó muốn làm gì thì làm. Tôi nhốt nó trong tim mình, còn cái căn phòng này và cuộc đời này nhốt tôi trong một cái cũ khác. Mỗi sáng, nó sẽ đeo thêm cái kính, tỉnh dậy với gương mặt thoả mãn, sống một cuộc sống đui mù câm điếc. Cứ thế là hết đời.

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Cối Xay Đời

Thình thoảng tôi lại hỏi, không hiểu đời quay lưng lại hay do mình tự úp mặt vào tường, để thấy rằng hai khoảng trời ấy chẳng ăn nhập gì với nhau cả. Thế nhưng chẳng ai để yên cho tôi ngồi một xó như thế, cứ thích chạm vào. Để làm gì? Khi mà tôi đã chết rồi. Có lẽ chết từ khi mới sinh ra.

Đường phố ngủ trưa. Đôi khi chỉ muốn đủ mạnh mẽ, để dựa vào ai đẩy mà ngủ. Đôi khi chỉ muốn đủ yếu đuối để chạy đi. Tất cả chỉ để xa rời cái thực tế là tôi đã chết. Tôi chẳng thể thay đổi được điều gì cả. Tôi chưa bao giờ là người hay cười, chưa bao giờ là người sôi nổi. Lúc nào trong người cũng có dư âm thù hận, chán nản, như rượu bám vào người từ ngày hôm qua, hôm nay không thể hết vậy.

Tôi cho là không ai vui mãi được, mà cũng chẳng ai buồn mãi được.

Cầm bút và viết, tôi thấy mình như Don Quiote đánh nhau với cối xay gió. Chiến thắng thì không bao giờ có, nhưng thất bại thì lại là ngu si. Lao vào một cuộc chiến như thế, thử hỏi được cái gì? À, niềm vui khi đánh nhau. Đánh nhau một cách say mê, với ảo tưởng là hiệp sĩ. Nhưng rốt cuộc sau cuộc chiến là một đống tuyệt vọng cao như núi, một cái gì đó còn khủng khiếp hơn cả cối xay gió, hơn cả Đời... Vì đánh nhau với một cái gì đó, ít nhất là cũng không cô đơn.

Đằng sau tất cả những lập lờ là một cái cối xay Đời, tôi thả mình vào trong đó... hòa tan như một thứ nước giải khát người ta uống mau rồi quên nhanh...

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under
www.dtv-ebook.com

Em Và Tôi

Viết tặng thằng bạn và em

Tôi sống trong một khu phố nghèo, khi ánh bình minh lên cao không có nổi một ngôi nhà cao tầng vươn mình đứng chắn nắng. Ấy vậy mà những buổi chiều tà nơi ấy lại trở thành khu du lịch sinh thái hạng sang với bầu trời đầy sao, tiếng gió thổi rít qua tai và những gương mặt vô cùng biểu cảm. Trăng treo mình trên một khuôn hình màu đen, làm sáng bừng cả khu phố tối tăm ẩm thấp. Ngày trước, bà tôi vẫn gồng gánh qua đây mang về một ít bánh ngô còn sót lại sau một ngày rong ruổi khắp thành phố. Tôi được quyền ăn nó và nằm vắt vẻo trên cành phượng già.

Hôm nọ, nằm cạnh đứa bạn trên một cái mái nhà sồn bạc, nó kể cho tôi nghe về câu chuyện tình kéo dài suốt hai năm trời. Nó đã ngủ quên trong sự mơ mộng để rồi giật mình nhận ra rằng mọi thứ đã biến mất ngay từ khi nó tưởng chừng hiện hữu. Câu chuyện bắt đầu từ một lần gặp gỡ rất tình cờ trong chuyến công tác xa mà nó thực hiện bài phóng sự về bảo vệ biển, còn cô ấy thì là bác sĩ của đội cứu hộ. Cả hai đã yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên và mọi chuyện diễn ra theo chiều hướng tốt dần lên trong một tháng, khi nó phải trở về Hà Nội tiếp tục với hành trình mưu sinh và hẹn ngày trở lại. Còn cô ấy ở lại Quảng Ninh. Cả hai vẫn thư từ và vẫn có những buổi gặp mặt hiếm hoi, nhưng cô ấy đột nhiên biến mất. Để lại nó vớ nỗi đau khổ dẫn vật mà tôi biết, ở cái tuổi ba mươi, nó vẫn chưa thể quên được. Nói xong nó quay mặt sang một bên, cố nói với tôi rằng nó muốn ngủ một chút, nhưng tôi biết...

Chuyến đi thì vẫn cứ là những chuyến đi. Mặc dù tôi và nó đã sống trong niềm tin suốt ba ngày trời, nhưng kết quả vẫn là tuyệt vọng. Trên đường trở về, tôi một bên, nó một bên, cả hai nhìn ra ngoài cửa xe. Những cánh đồng dọc theo đường chiều năm ấy cũng như ảo. Thỉnh thoảng, những đụn khói lặng lẽ loang ra từ những khóm đốt đồng. Tôi không nỡ nhìn vào mặt nó, không nỡ hỏi. Tự dưng, có cái gì đó, dâng lên ở bên trong, căng căng. Có lẽ đấy là một cảm giác chia sẻ. Có lẽ, khi ấy tôi cũng nghĩ đến người phụ nữ tôi yêu. Cảm giác ghen ghen cũng từng xuất hiện mỗi khi không kiếm được em. Và, nhớ da diết mỗi khi em sơ ý trở mình dịch xa tôi một chút.

Những cánh đồng ôm sát con đường đã từng nuôi nấng những giấc mơ của tôi. Khi tôi đã định nghĩa được yêu thương. Sáng viết một bức thư không gửi. Trưa lật đi lật lại những cái ảnh mà tôi tưởng chừng nó đã mờ đi vì tôi nhìn nhiều. Mà, vẫn nhớ không thể nào chịu nổi. Chiều, ngồi nghĩ cách một chặng đường để mong chạy tới nhà em. Ngày nào không thấy em, trong tôi, lại có gì đó đang dâng lên, gần như nghẹt thở.

Tôi cảm thấy một đợt sóng trào dâng lên, quả thực ngực tôi trở thành một nhạc cụ nhạy cảm, xứng đáng với dàn nhạc đồng quê nào đó. Thỉnh thoảng tôi có cảm giác này và lần nào tôi cũng tin rằng nó là tính không thể đảo ngược của cái tiền triệu thông báo sự lên ngôi của một điều gì đó kỳ vĩ và tuyệt diệu vượt qua cả những giấc mơ của tôi. Tất cả như một tiếng violon solo trong đêm, làm thức tỉnh cả thành phố...

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẸ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Ngôi Nhà Có Cửa Sổ Màu Cam

Năm ngoái khi tôi đến đây, phía trước mặt ngôi nhà là một bãi hoang tàn cỏ lau mọc chằng lối đi, trông xấu xí và tiêu điều kinh khủng. Tôi đã từng nghĩ mình sẽ không bao giờ trở lại, dù đã cố nghĩ khác bằng cách tự tay xén những đám cỏ mọc um tùm và dầm đất khá mịn. Rõ ràng là tôi đi lạc, nhưng thói quen của đôi chân lại đưa tôi trở về nơi mình ngỡ đã quên. Kí ức hẳn là một phần không thể chối bỏ, chắc vậy.

Nắng tháng Sáu rọi xuống cháy da, nhưng tôi cũng quên luôn cả cái nắng nóng ấy, khi mà phần hồn đang chày nhảy trên bãi đất trống sau nhà. Ngày xưa, tôi từng đá bóng ở đó, thơ thần như mấy bác nghệ sĩ già đang nghe nhạc Trịnh vậy. Cách đó không xa, ngôi nhà có cửa sổ màu cam lúc nào cũng mở, chơi với một bàn tay chìa ra khoảng không như chờ bàn đợi một bàn tay khác, xuất hiện và dặt nhau đi đến nơi nào đó thật xa. Cô gái nhỏ trong ngôi nhà ấy là một tiểu thư của ông cốp, ngày xưa còn hay đi KIA màu trắng, to, đẹp và kì lạ như một con gấu Bắc cực sống trong khu phố nhiều người nghèo này. Thăng bạn ngày đó mê mết cô gái nhỏ, nó suốt ngày mơ đến việc có thể đưa cô gái đi chơi, nắm tay và nói một vài câu chuyện nào đó dưới tán lá xanh ngát giữa trời Hè. Tôi nghe câu chuyện ấy còn nhiều hơn cả nghe mẹ tôi ra rả về đói nghèo. Nhưng quả thực, thăng bạn nó truyền cho tôi cảm hứng điên rồ về việc yêu một ai đó rồi chạy trốn đi thật xa, tránh khỏi nơi xã hội phồn thực và đáng ghét này. Dù rằng, giống tôi, thăng bạn cũng chỉ là một tay du côn có tiếng ở trường, dù rất hiếm khi đánh chửi ai, nhưng chắc do sinh ra trong gia đình toàn xã hội đen, nên đâm ra mang tiếng "thăng du côn" từ lúc mới lọt lòng. Câu chuyện về thăng

du côn và cô tiểu thư con quan bắt đầu từ trí tưởng tượng của nó. Có những ngày, cả hai nằm dài trên sân bóng nhiều cỏ, im lặng nghe tiếng cào cào nhảy vọt qua trên đầu. Nó không nói, chỉ thỉnh thoảng thấy cười.

Rồi đến một ngày nọ, ông cốp cùng gia đình, mang theo con gấu Bắc cực rời khu phố ấy. Cánh cửa sổ màu cam không bao giờ được mở ra thêm lần nữa. Nhưng tôi không nghĩ là mọi thứ quá đột ngột, ít nhất là khi nhìn thái độ thẳng bạn, nó chỉ trút một hơi thở dài rồi lắc đầu. Đó cũng là lần cuối cùng tôi thấy nó tuyệt vọng, kể cả đến khi nó từ biệt tôi trên giường bệnh, trông nó còn mẫn nguyện gấp nhiều lần bây giờ.

Nó quá trẻ để chết, nhưng dường như cái vận du côn đã ám vào người rồi, chẳng thoát được. Trong một lần xảy ra va chạm giữa đường phố, nó bị chém chết bởi những lưỡi dao vô tình, của những thằng du côn trẻ khác, tôi bất lực nhìn thẳng bạn tàn tạ dần, rồi mang theo cả một trời kỉ niệm chôn theo chiếc quan tài màu nâu, xuống hố và mãi mãi nằm ở đó.

Sự sợ hãi biến thành nỗi ám ảnh, tôi từ bỏ tất cả để đi theo con đường cầm bút rồi trở thành nhà báo. Đôi chân lang thang khắp mảnh đất Tổ quốc, tôi chẳng sợ khổ, chẳng sợ khó, đôi khi tôi viết như điên, chỉ để dừng nghĩ quá nhiều, nghe thật kì cục. Và rồi, có ngày, tôi trở lại đây, dưới khung hình màu da cam đã phai đi ít nhiều. Nơi này, giờ ít người ở, những ngôi nhà như ma ám, phần lớn đám thanh niên còn sót lại nếu chưa dính phải tù tội, chỉ tập trung để hút chích, bao đợt truy quét từ chính quyền cũng chưa dẹp được hết. Có lẽ, điều cần làm ở mảnh đất này là cải tạo, mang lại sức sống cho nó chứ không chỉ là xóa bỏ tệ nạn. Bởi, ít nhiều gì thì chính chỗ này, cũng từng có những tình yêu đẹp, những con người đẹp, những câu chuyện đẹp...

Thực ra sự vô thức của tôi trong hành trình dài nhất cuộc đời ấy diễn ra chỉ vài ngày sau khi tôi gặp lại cô công chúa có cái cửa sổ màu da cam.

Cô ấy, giờ là Phó giám đốc của một đơn vị có tiếng, người phụ nữ đẹp mặn mà và kiêu hãnh ấy thu mình lại trong câu chuyện của hai đứa. Chúng tôi nhận ra nhau mà không tốn lấy một giây nào để ngập ngừng. Ngày trước, chính tôi là thằng giám sát viên vẫn hay lảng vảng canh cửa nhà tiểu thư, canh không cho thằng nào bén mảng đến tiếp cận nàng, bất kể nắng gió hay mưa giông. Thịnh thoảng, thương tôi, nàng còn mang cho tôi ít nước để uống. Cuộc đời đúng là hình tròn, đi hết một vòng rồi gặp lại nhau ở một cuộc đời mới. Hai con người mới, hai tâm hồn mới, hai câu chuyện mới...

Ấy cũng nhờ thế mà tôi biết thêm cả tá chuyện, ví dụ như là, ngày xưa, thực ra nàng và thằng bạn tôi đã nắm tay nhau, đã đi chơi với nhau, thậm chí nhiều lần là đăng khác... Còn cái sự ra đi của nàng chỉ là thời điểm bắt đầu cho mối quan hệ đó, chỉ đến mãi sau này nó mới kết thúc vào cái đêm định mệnh ấy, nàng và nó cãi vã, đó cũng là lần cuối cùng cả hai gặp nhau. Vĩnh viễn về sau không ai còn có cơ hội nhìn thấy mặt người kia.

Biết chuyện, tôi thoáng giận, trách sao chẳng ai nói với tôi. Nàng bảo, chuyện cũ, có đôi khi những giấc mơ chỉ dành cho hai người.

Nàng nói rằng mình chỉ có một cuộc đời để yêu thương và tiếc nuối.

Nàng, sẽ không bao giờ trở lại ngôi nhà có cửa sổ màu cam.

Cuối cùng thì cái nắng đỏ lửa ấy cũng nhạt màu dưới ánh tà dương, tôi đã dọn dẹp xong phần trước sân vườn và quét lại khu sau nhà, để hương ra sân bóng. Rồi tôi lặng lẽ đi vào ngôi nhà, ngập đầy toàn kim tiêm và đủ thứ xú ối khác. Nhưng cũng chẳng quan trọng, tôi muốn lau lại cánh cửa sổ ấy, mở tung nó ra, như thể đang có người ở, và phía dưới kia, như có một thằng nhóc đang chờ...

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẸ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Sợ Hãi

Trong một khoảng thời gian dài sống ở tầng mười hai, tôi bắt đầu nghĩ đến việc nhảy xuống. Thật kì lạ là cái việc rơi tự do cũng cuốn hút tôi như một cô gái đẹp, khóa thân đứng trước mặt trong lúc đang lên cơn thèm sex vậy. Và tôi tiếp tục, bắt đầu, trở lại, với mong muốn được chết sớm. Tôi giật mình và sợ hãi những suy nghĩ đang len lỏi trong đầu tôi, nó tái sinh mạnh mẽ vào khoảng thời gian cuối năm, khi con người ta trở nên khá mong manh trước thời tiết và những kỉ niệm theo thời gian, như những nhát dao cứ ứa về. Tôi sợ rằng vào một ngày nào đó, tôi sẽ vô thức mở cánh cửa kia và lao xuống, hóa thân thành một con chim không có cánh, rơi rụng như quả mít chín cây. Vì một thứ ảo ảnh, phải rồi, một thứ ảo ảnh ở một nơi nào đó giữa chân mây sẽ thu hút tôi, như cởi từng nút áo, kiêu hãnh và khiêu khích. Tôi sẽ chết vì điều đó? Thật hài hước. Nhưng cũng có thể lắm.

Và tôi bắt đầu viết như để chạy trốn nỗi sợ hãi, tìm cách giải thích vấn đề của mình cho ai đó như đánh tín hiệu S.O.S, bởi vì bản thân tôi cũng chưa hiểu rõ tại sao tất cả những thứ đó lại ám ảnh tôi đến vậy. Nhiều đêm tôi không thể ngủ, tôi thấy những bóng ma cứ quanh quẩn bên mình, không phải là một dạng mê tín dị đoan, mà là những người muốn sống với người chết. Lũ ma quỷ nghĩ rằng tôi còn sống. Có những lúc tôi gào lên như một đứa bị điên thật, cả gia đình hoảng loạn về điều đó. Tôi thấy mình bị lũ ma quỷ làm phiền, tôi bực bội, tôi cực kì ghét ai ở quá gần mình. Thế rồi tôi cũng phải chấp nhận một thực tế rằng tôi không thoát khỏi chúng. Tôi thấy mọi thứ ổn hơn. Thậm chí, lúc buồn tôi còn mời một ả ra khiêu vũ, hay đúng hơn là múa may cuồng cùng tôi. Đọc đến đây nhiều người nghĩ

chắc tôi bị điên hay bị một căn bệnh tâm lý nào đó, như rất nhiều người khác, thậm chí cả gia đình tôi, cũng vẫn nghĩ thế, nhưng không, tôi chẳng mắc bệnh gì cả. Mọi người mới bị bệnh.

Có rất nhiều vấn đề cần phải giải quyết, trong 24 giờ mỗi ngày, ta dành ra bao nhiêu thời gian để chữa lành vết thương, ảo tưởng mình có vết thương, tự rạch tay mình ra để có vết thương? Đó là một khoảng thời gian hết sức kì cục. Hay là vì ai cũng muốn có một nỗi đau nào đó, để thỉnh thoảng ngậm ngùi, buồn man mác và cô đơn? Đã nhiều lần tôi tự hỏi, tại sao người ta cứ tỏ ra rằng muốn lại gần, nhưng hầu như tất thảy đều chạy hết khỏi tôi, như một thứ dịch bệnh nào đó vậy? Họ nói rằng: "Đâu? Làm gì có? Hãy xem lại mình đi, tôi rất muốn quan tâm đến bạn". Còn tôi, tôi thấy mọi thứ thật kịch cỡm.

Tôi cào cấu vào mặt mình để mọi người tránh xa khỏi tôi, tôi không muốn thấy ai đó bị ám ảnh bởi cuộc sống của tôi, tôi không muốn phải chia sẻ bất kì điều gì, vì tôi là thằng ích kỉ. Tại sao tôi phải yêu cuộc đời này khi mà tôi rất muốn chết? Sự thật là tôi đang mơ rằng mình sẽ nhảy xuống. Ở một nơi nào đó, có thể ta cũng chẳng có được tất cả những gì mình muốn, có thể cũng chẳng có hạnh phúc nào đâu. Nhưng tại sao lại không nên hy vọng vào một điều gì đó? Bởi vì tôi chẳng tin ai cả. Tôi thấy mọi thứ thật ma mị. Người khóc, người cười... thật hờ hững và đáng sợ. Tôi sợ tất cả những người xung quanh mình. Tôi phải cảnh giác họ. Nhiều khi tôi chẳng hiểu họ trốn chạy tôi hay tôi chạy trốn họ nữa. Nhưng tôi với Thế giới này như nam châm hai cực vậy. Tôi không nghĩ tôi có thể ở bên cạnh ai đó. Thậm chí, nhiều lúc tôi còn sợ phải nhìn thấy người. Tôi cứ trốn trong phòng và ở lì trong đó suốt nhiều ngày trời. Và tôi thấy mình an toàn.

Những con chữ trở nên run rẩy, sự tự do là thứ gông cùm vô hình. Gió thổi tốc vào mặt những hơi lạnh. Đêm nay, khi trở về phòng, ta sẽ lại cùng nhảy múa chứ ?

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under
www.dtv-ebook.com

Em Hiểu Gì Về Nỗi Đau?

Viết về cảm xúc của bản thân, giống như người nặng 100 cân mặc một chiếc áo giáp sắt size M.

Ban đầu, em không thể ních vào được cái áo đó, sau thì phải cắt những miếng thịt, miếng da, để nhỏ bớt, rồi khoác lên chiếc áo giáp sắt và những hình hài méo mó bắt đầu xuất hiện.

Đấy có phải là nỗi đau hay không ? Em hiểu gì về nỗi đau ?

Nỗi đau bắt đầu từ một lần mẹ bước vào cửa tử. Sinh em ra và đối mặt với nguy cơ nhiễm trùng cao nhất, mẹ lạnh lùng với cái chết để cho em sự sống. Em cất tiếng khóc chào đời cũng là lúc mẹ bật khóc vì nỗi đau về thể xác đã chấm dứt. Chín tháng cầu xin Tử thần hãy cho em một cuộc đời, để em được nhảy múa, hát ca, để em được yêu.

Lớn hơn chút nữa, nỗi đau của em đến từ tình thương tưởng chừng vụn vặt, bố mẹ làm tất cả để em khôn lớn. Bố nhin ăn, mẹ nhin mặc để em dù có thiếu thốn đến đâu cũng phải trưởng thành được như bao người. Nỗi đau là những lần tức giận đánh mắng em rồi tự khóc. Em sẽ không bao giờ nhìn thấy những giọt nước mắt ấy. Đó là nỗi đau của em.

Rồi đến khi em rung động, nỗi đau là một lần trái tim em rỗng tuếch vì một Thế giới xuất hiện rồi biến mất, bỏ em chơ vơ trong một cuộc tình. Em bắt đầu viết về những gì đã trải qua với một trái tim đầy ắp những nỗi niềm,

sự hối tiếc, sự khôn lớn. Nỗi đau của em khờ dại cũng có những thứ ngọt ngào phải không em?

Nỗi đau đến như một cơn gió nhẹ, là những hơi thở khe khẽ, là những cái ôm không chặt, là đôi môi hờ hững, như là một chùm nho đã bị hút cạn vị ngọt. Em thấy trống trải vô bờ.

Rồi đến khi cuộc đời em không còn là một màu hồng, em đau đớn nhận ra rằng con người ta quá nhỏ bé, còn xã hội này thì chà đạp lên em. Em thấy tự trọng mình bị tổn thương bởi người khác, em thấy mình không vượt qua nổi cái ngưỡng mà mình mong muốn, em không thể ôm cả Thế giới vào lòng, em không thể thay đổi điều gì hết. Em không to lớn như mình vẫn tưởng. Em chấp nhận sống chung với những điều tồi tệ, những điều xấu xa. Em bằng lòng làm một phần trong đó.

Rồi em hết tiền, em tự hỏi tương lai của mình sẽ trôi về đâu khi tất cả mờ mịt. Nỗi đau của em là không muốn ngửa tay xin xỏ ai điều gì, nhưng em không thể không làm thế. Bởi nếu không, em sẽ chết.

Nỗi đau là khi em thấy mình đã xúc phạm chính bản thân mình, bao nguyên tắc sống, bao lý tưởng đều đã không còn nguyên vẹn nữa. Em thấy mình là một con người khác.

Nỗi đau khiến em thay đổi.

Nhưng đáng sợ nhất, có lẽ là nỗi đau khi em mất điều gì đó mà đi khắp thế gian cũng không tìm lại được. Em mất người em yêu, mất gia đình, mất bạn bè, những người ấy đã đi đến một chân trời khác mà em không bao giờ biết đến. Em nhớ họ, em khóc hết nước mắt cho họ, xin tất cả đừng là sự thật, chỉ là một giấc mơ thôi. Nhưng không, em không có đủ quyền năng để làm điều đó.

Và rồi em viết, em viết về bầu trời vẫn trong xanh, cái nắng vẫn tinh nghịch trèo qua ô cửa, em viết về cái nồng nàn của tình yêu, viết về khoảng

đời tím ngắt mà em bị bỏ rơi ở đó, hết người này đến người khác. Em thấy mình cô đơn.

Con chữ cứ vòng quanh như bó chặt cuộc đời em, em không biết làm cách nào để có thể thoát ra khỏi nó, để được yêu và được sống thêm lần nữa như vừa mới bước ra từ bụng mẹ. Rồi em cứ ước mơ.

Khi em chế ngự được nỗi đau, là khi em hiểu tận cùng của nỗi đau là gì.

Là khi em biết mình phải sống, dù em đã chết tự xa xưa rồi.

Có thể là vào mùa Thu.

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Lẻ Loi

Đôi khi anh ước gì ngày dài 48 tiếng, để có thể chia đều mình cho cuộc sống. Anh cần phải làm tất cả các công việc đọc sách, xem phim, viết... và bên cạnh em, nhưng nó đơn giản là điều không thể xảy ra. Hoặc giả, khi anh có đủ tất cả 48 tiếng/ngày, biết đâu cũng không thể làm được hết những điều mình muốn. Vậy đấy, nghĩa là mình có lỗi với tất cả, với chính bản thân mình. Cần quá nhiều sự dũng cảm để vượt qua nỗi nhớ. Và một chút gì đó đại khái như sự cảm thông. Cứ cho là thế đi.

Bất chợt, giữa lúc bận rộn nhất anh đứng trầm ngâm một mình, nhìn về góc phố nhỏ, nơi ánh đèn đường phản chiếu niềm vui và cả những mối mệt, để nhớ đến em. Không hiểu anh muốn làm gì trong thời điểm đó, chỉ ước là mình có một tin nhắn, hay một điều gì đó tương tự. Hình như niềm vui đôi khi chỉ là một thứ phấn mỏng, người nào khéo thì tô thật đẹp, hoặc không thì trở thành một sự kệt cỡm đến tội nghiệp. Anh không chắc mình thuộc loại nào.

Anh vẽ tình yêu bằng màu nỗi nhớ, khi chúng ta không được ở bên cạnh nhau. Mắt anh mờ đi vì hình ảnh của em hiện diện khắp mọi nơi. Anh sẽ vẽ một màu đen của màn đêm, anh sẽ vẽ màu hồng của mơ ước, sẽ vẽ màu xanh của khát vọng, và anh dùng màu cô đơn để vẽ chính mình... là khi trong những tràng cười, thấy mình lẻ loi quá...

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Cuộc Đời Là Một Đống ***

Hành trình từ cơ quan trở về nhà bao giờ cũng là chặng đường dài và khó khăn nhất trong ngày. Bụi đường, ô tô chen lấn, tiếng còi xe... ồn ào và mỗi mét. Tôi sợ hãi, lạc lõng giữa đồng loại và không biết làm cách nào để nói với cuộc đời rằng tôi chán quá, tôi có thể đi đến cái xó xỉnh nào và chết ở đó đây? Chiếc xe của ông chú phi ra từ ngõ nhỏ cắt ngang con đường, lao thẳng vào giữa thân con wave cộc cạch, tôi ngã ra như một bức tường đổ, máu trên chân chảy xuống. Rồi chồm dậy từ từ, dựng xe và đi tiếp, chẳng kịp nghe câu hỏi han từ phía người đàn ông già.

Đi qua vài ba con đường quen tên, theo thói quen tôi trở về nhà. Hàng phở đầu ngõ vẫn sáng đèn, xung quanh mặt sân lênh láng nước chắc do đang dọn dẹp. Hoàng ngồi dựa lưng vào tường, mồm phì phèo khói thuốc nhìn ra khoảng không trước mặt. Thấy tôi, nó gọi vào ngời, tôi cũng dừng xe lại và ngời phịch xuống đó, xin điếu thuốc và cùng nó nhìn vào một cái gì đó không thực. Câu chuyện bắt đầu bằng sự im lặng mà tôi cũng không hiểu tại sao lại như thế, chắc nó cần một ai đấy ngời cạnh, còn tôi, đơn giản là không muốn về nhà. Và những câu chuyện trong im lặng, treo lủng lẳng trên ánh đèn rọi xuống khuôn mặt của những thằng trẻ, những thằng còn đang không hiểu được mục đích sống của mình là gì.

Tôi muốn kể nó nghe về những ngày tôi gọi là buồn như một đống phân bò, tôi và nó nằm cạnh nhau trên cánh đồng, nghe tiếng ếch kêu và tôi nói rằng tôi muốn trở thành người chơi nhạc, hoặc chí ít cũng trở thành một đầu bếp, vì tôi thích nấu ăn. Nhưng cuối cùng, tôi lại chọn trở thành một

người cầm bút, chui vào một cơ quan toàn những mục già chưa chồng và những lão già bệnh hoạn, để rồi cả ngày chỉ cầm mặt vào máy tính, trưa cầm mặt vào hộp cơm nguội từ hôm trước, và rồi ngày tàn, trở về nhà như một con bò già đã no cỏ. Tám giờ tối, cuộc đời tắt đèn, và ngày mới lại sang. Còn nó, thằng bạn từ thuở quần thủng đít chắc cũng chẳng khá hơn. Nó mơ đời họ sĩ, vẽ tranh kiếm tiền, sẽ nổi tiếng như Picasso, vậy mà giờ về phụ mẹ bán phở. Ba nó mất sớm, mẹ nó ép cưới con bé ở ngõ trên, con bé cũng thất học nhưng chăm chỉ hiền lành, âu cũng nghĩ cho nó chuyện đi về, giờ bà ấy cũng già rồi, quán phở cũng cần có người phụ việc. Đấy, hạnh phúc của nó là thế đấy.

Thằng nào cũng thấy mỗi mết về cuộc sống, nhưng chuyện của những con cá là ở dưới biển, sao có thể mơ bay lên trời để thấy tự do. Vinh quang bây giờ chỉ là những đồng bạc lẻ, công nó dậy từ sớm, làm đến đêm khuya để lấy cái đồ vào mồm. Còn tôi, tám huy chương chỉ dành cho sự nhẫn nại, tiền cũng chỉ để đủ xăng nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.

Hoàng phá vỡ sự im lặng trước, hỏi tôi dạo này công việc thế nào. Hình như, càng lớn. người ta càng có ít câu hỏi thì phải, lúc nào cũng là công việc. Tôi bảo nó, đi chẵn bò sướng hơn. Nó cười phá lên như một thằng điên, bóng tối chao đảo bởi cái đầu ngả nghiêng của nó, còn tôi thì buồn thối ruột rồi kệ xác Hoàng. Được một lúc, nó dừng lại và nói với tôi, sao mày không trở thành rocker nổi tiếng hay trở thành đầu bếp ở nhà hàng năm sao nào đó? Tôi bảo, cái nghiệp cầm bút, cứ coi như một tai nạn. Cũng như nó, chắc cũng chẳng muốn ở nhà bán phở trong cái ngõ nghèo nhất cái đất nước này đâu. Cuộc đời xoay quanh cái bếp than thả khói đen xì cả dãy nhà xung quanh. Nó lại cười, bảo ừ, chẳng ai muốn thế cả. Nhưng cuộc đời này, đúng thật, như một đồng phân bò, đường thì nhỏ hẹp, không bước qua được thì phải dẫm lên nó rồi lết đi tiếp chứ sung sướng cái gì. Nghèo hèn âu cũng là cái số.

Lần này, tôi cười.

Không phải vì câu nó nói, mà vì nó nói đúng như những gì tôi nghĩ.

Trời tối sầm lại, lạnh dần. Nó rót ra hai bát rượu đầy, rủ tôi uống cho ấm rồi tìm gì đó nhậu. Tôi nói mất công, có gì nhậu nấy, rồi nó lôi ra được mấy cục xương bốt mả làm ngọt nước, trơ trọi chỉ xương, chẳng có nổi một đốt ngón tay thịt. Rồi thế nào, rượu cũng hết và xương thì cũng chẳng còn. Hai đứa lại rôm rả kể cho nhau nghe, về cái thời rủ nhau đi ăn trộm sắt đem bán để mua truyện tranh, cái thời hai đứa rủ nhau đạp xe hàng chục cây số để mua được đôi giày bata để kếp, chinh chiến cái sân xi măng lồi lõm. Có lần, tôi rách một mảng chân, lộ cả xương đầu gối, tôi thì vẫn im lặng nhịn đau, định giấu ông bà. Còn nó thì khóc, đòi phải đưa tôi đi đến bệnh viện. Những năm tháng đó, tôi đã trả ơn nó bằng những thứ mà mình có thể, nhưng nó bảo, sau này mày trở thành ca sĩ, mày nhớ cho tao tiền nhé. Tôi hứa cho nó cả một ngôi nhà to dùng để nó muốn vẽ gì thì vẽ.

Và giờ thì hai đứa ngồi đây, dưới bầu trời lạnh lẽo và mệt mỏi. Bát rượu cạn dần. Tôi bảo nó về nhà, con mụ già trên cơ quan hôm nay dọa đuổi vì tao làm thiếu bài. Còn nó cũng thở dài, bảo, về đi, tao cũng còn mấy chục bát phở chưa rửa.

Đi được một đoạn, nghĩ thế nào, tôi quay lại. "Hoàng, tao rửa bát cùng mày nhé".

Nó cười.

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under
www.dtv-ebook.com

Và Đôi Khi Anh Cũng Cần Phải Dựa Vào Em

Gió vẫn cứ thổi, mặt hồ gợn sóng chút nhỏ. Ánh đèn trên cầu rủ xuống dòng sông khiến buổi tối mùa Thu trở thành một bản nhạc kinh điển tự lúc nào. Chỉ ngồi một chỗ và nghe tiếng gió, có lẽ đến mây cũng chẳng buồn trôi, mây thực sức muốn ở lại.

- Anh, nếu sau này cưới nhau. Liệu anh có còn đưa em đi ngắm mùa thu như thế này nữa không?

- Tất nhiên rồi, nó quá rẻ so với những trò tiêu khiển khác.

- Anh đang quy đổi ra giá trị vật chất đấy à?

- Không, anh đưa nó về cùng một Thế giới. Quá tàn nhẫn để đem hai thứ đó so sánh với nhau em ạ.

- Anh nhìn kìa, giờ này người ta vẫn đi câu cá.

- Chắc ở nhà không ngủ được.

-Em lạnh.

- Mình đi về nhé?

- Em muốn ngồi thêm lúc nữa.

Gã trai cởi áo choàng cho cô, không nói gì.

Hai người dựa vào nhau.

Có những người vẫn muốn như thế. Ngắm nhìn thế giới trôi qua trước mắt, những chuyến tàu đêm ngược xuôi, những gã câu trộm vẫn thản nhiên quăng cần xuống sông và chờ đợi một chú cá ngu ngốc nào đó. Trên cầu, những gánh hàng rong thưa thớt, với vài cái mẹt. Gió vẫn thổi và dòng nước chưa bao giờ tĩnh lặng vì thế. Nhiều người nói: "Sẽ có lúc nào, dòng sông ngủ yên". Khi ấy, có lẽ mùa thu cũng chết. Và không ai còn muốn nhìn thế giới qua đôi vai nữa...

-Anh ngủ được bao lâu rồi?

-Hình như hơn một tiếng rồi.

-Ôi... anh đi mua lon nước cho em nhé.

- Em không khát đâu, ngồi với em một chút đi, dựa vào em.

- Ừ, anh ngủ thêm lúc nữa.

...

" Anh ngủ say rồi, nhưng anh cứ ngủ đi nhé. Em không mõi vai đâu. Đôi khi anh cũng phải mệt, cuộc đời đưa anh đi nhiều nơi, làm việc nhiều, phải che chở cho em đây phải chuyện dễ dàng. Nhưng rồi giữa những xô bồ, em vẫn muốn ngồi cùng anh, để được cảm nhận từng hơi thở, được thấy từng cử chỉ vụng về của anh, được thấy cách anh chăm sóc em, dù nó thật sự không quá tuyệt như ý em muốn... Anh sẽ mõi chân và anh phải dừng lại, cứ mặc đời trôi đi nhé, thời gian sẽ chết khi ta bên nhau. Đôi khi anh cũng phải dựa vào em, anh nhé".

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Gió Đông

Viết cho những nỗi buồn

1/ Đạo nọ, tôi học chung trường với thằng bạn. Câu chuyện sẽ chẳng đầu, chẳng đuôi nếu như nó không bị liệt một bên tay và tôi thì lại là thằng hay viết. Trong nửa năm, thứ tình bạn kiệm lời, kiệm cả cử chỉ hành động đã nảy sinh, cho đến khi nó trở về quê hương Hà Tĩnh và tiếp tục học và tôi thì lại lang thang như những cơn gió đầu mùa. Khi ấy trong mắt tôi, Hà Tĩnh qua lời kể của nó đẹp như không thể có gì đẹp hơn thế. Nhưng tất cả chỉ là điểm bắt đầu cho thứ bi kịch được sắp sẵn mà sau này trở thành nỗi ám ảnh của tôi trước mỗi lần nghĩ về thứ tình yêu mơ trốn lúc đông về.

Nó yêu một người con gái đẹp. Và với tôi, một điều không hề lạ lẫm là cô ấy cũng yêu nó. Nó chân thành và mạnh mẽ đủ nhiều để vượt qua mọi định kiến và những suy nghĩ tầm thường của những đứa hèn. Mà tôi biết, dù nó có bị đứt hay tay thì mọi chuyện vẫn sẽ là như thế. Cứ như mỗi lần nó cho tôi xem cái tấm ảnh nhỏ nó cất trong ví, hì hục mãi mới lôi ra được. Nó luôn nói với giọng tự hào rằng, mà biết 'nhỏ ấy' đẹp đến cỡ nào chưa? Tôi chỉ cười. Tôi không thể nói với nó là "nhỏ ấy" thực sự đẹp vì đứng khoác tay với gã đàn ông thấp hơn nữa cái đầu và có một cánh tay còn bé hơn than củi.

Rõ là tôi không thể nói mà chỉ lo phần làm việc của mình, đấy là cặm cụi ghi chép lại những lời nó nói thành một bức thư nho nhỏ rồi giúp nó đem gửi. Nhớ hồi nào, nó yêu cầu tôi viết nhiều đến nỗi mà phải cặm cả cái

xe mini xộc xệch để mua tem. Đúng là có tình yêu vào có khác, chẳng cần biết trời đất đất đâu. Nhưng tôi chưa bao giờ khó chịu về điều đấy. Trái lại, nó là công việc không được trả lương mà tôi nhớ mãi trong đời.

Bỗng một thời gian, xóm trọ nghèo vắng đi tiếng cười như được mùa của nó. Những bức thư từ Hà Tĩnh cứ vơi dần cho đến một ngày không còn nữa. Nó cũng thôi thấp thỏm. Tôi biết chắc là có chuyện không hay xảy ra, nhưng không hỏi. Những chiều đến thăm nó, chỉ thấy nó ngồi bên thềm nhà giở những bức thư tình cũ ra đọc. Nó không khóc nhưng thấy như một cả Thế giới đã chết, chỉ còn vương lại tiếng thở dài vang cả căn phòng.

Sau này trước khi nó tạm biệt tôi để về quê, cũng chỉ nói rằng Hà Tĩnh quê nó nghèo và người ta cần phải được sống sung túc hơn. Nó ước nó có một đôi tay đủ cứng cáp để ôm chặt lấy những gì nó yêu thương. Một giọt nước mắt nhỏ lăn trên vai áo tôi. Tôi thấy mình bất lực ghê gớm.

Tiếng còi tàu xa dần, mang theo tất cả những niềm tin đã phai nhạt. Không biết bây giờ ruộng nó còn vàng ươm như lời nó kể...

2/ Có đôi lúc tôi thèm được nghe những lời yêu thương từ trong đáy tim người khác dành cho tôi. Chẳng vụ lợi, chẳng gian dối, chẳng hờ hững... nhưng mọi thứ sao mong manh quá. Cuộc đời này đúng là một trò đùa.

Có đôi lúc thấy niềm tin vào tình yêu trở thành món đồ đắt tiền không mua được. Cái thời đại này biến nhiều người thành một cái gì đó tầm thường. Nhưng nếu ta nghĩ tầm thường thì không bao giờ xứng đáng với những gì vĩ đại. Đời đâu đã hết sau một lần đời không như mơ, nhỉ?

3/ Tôi vẫn nhớ lời chúc của bạn An Bạch trong ngày Nhật Kí Lạ tròn một năm tuổi, đấy là chúc tôi sớm đến được Venice. Đấy là lời chúc tôi thích nhất. Ôi Ven - ice của tôi và câu chuyện cổ tích bên bờ Địa Trung Hải, được nắm tay người mình yêu đến chết đi dạo khắp ngõ ngách của thành

phố. Không hiểu sao những vạt nắng phía Tây giờ lại khiến tôi nhói lòng lên đến thế.

Venice vẫn ở đó, còn tôi chưa thể khởi hành, vì thứ tình yêu tôi chờ đợi không đến. Chẳng biết mơ gì cho một đêm cô đơn thế này.

Có phải gió Đông sang, người ta hay buồn thế không?

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Thời Gian Để Sống Và Để Chết

1/ Ai đó cho tôi rất nhiều sự lựa chọn để sống. Trở thành một nhân vật nổi tiếng trên facebook và dồn tất cả trí thông minh lên đôi tay. Nhưng lại biến thành nỗi thất vọng ở bên ngoài đời thực. Không bao giờ chới ngời trong cuộc sống như tôi đã từng trên những lĩnh vực mà mình rất giỏi. Như bao con người dũng cảm, vinh quang và đỉnh cao, chết trong cảnh nghèo hèn và quên lãng. Những hình ảnh mạnh mẽ, khao khát bị hoán đổi thành những cỗ máy long hết cả ốc vít, nói một câu cũng chẳng ra hồn. Rồi cũng những người ngập ngựa trong rượu, gái, du đãng, mà thậm chí đến cuối đời cũng chưa tỉnh. Họ là ai? Họ có thể từng là những người rất giỏi. Nhưng cô đơn và hèn kém, tất cả những gì tốt nhất đã dành tặng cho một sân khấu nào đó của cuộc đời, rồi khi già từ, bước ra con đường bằng cửa hậu sau đêm diễn, lại là một con người khác, chẳng có gì trong tay. Bản thân họ hoặc chính những người xung quanh cũng cảm thấy bàng hoàng, nuối tiếc. Nhưng nó lại là cuộc sống mà tôi biết, không phải ở Thế giới nào tôi cũng là một ai đó. Tôi không thể giao tiếp bằng Word khi giao tiếp với người đối diện. Tất cả những gì tinh túy nhất đã trọn vẹn cho một cuộc đời nào đó rồi.

Để tổn thương, nổi loạn, đẹp trai và bất cần đời. Ở độ tuổi đôi mươi người ta đã nhắc đến tôi như một điều gì đó rất thú vị, nhưng diễn tả rất ngắn gọn. Tôi trở thành một ông hoàng trên facebook của mình và cả trong những quán rượu, nằm dài ra ghế trên những đôi chân thon. Bây giờ tôi chẳng còn gì ngoài một cái thân rỗng. Cuộc sống ngoài đời như một cú sốc. Tôi và nhiều người khác như tôi đều cảm thấy lạc lõng, yếu đuối và cô đơn trước cô đơn khi cuộc đời không giống như nơi tôi được họ tôn vinh bằng

những gì tôi viết, tôi đã dành cho họ. Họ chẳng biết tôi là ai. Còn nếu có, đây chỉ là một thứ ánh sáng yếu ớt, điều đó còn tệ hơn cả bóng tối.

2/ Tôi vẫn tin vào sự hoàn hảo, hoặc cố gắng nghĩ như vậy. Rằng sẽ có những con người nào đó, ở một lĩnh vực, mọi cuộc chiến đều xuất sắc, đều là một tấm gương để ganh tị. Nhưng thật không may, tôi không phải là người như vậy. Tôi có quá nhiều tật xấu bắt nguồn từ nỗi thất vọng khi phải chìm vào với cuộc sống này. Nó không giống như nơi tôi đã đứng lên bằng đôi chân mình, tỏa sáng bằng đôi tay mình. Hoặc sau khi tay run lên như một cái xe máy cũ kỹ, đập thành phạch mới chịu đi, thì nhìn lại, tôi đã bước qua một chặng đường rất xa. Đủ để nhìn lại và cảm thấy tiếc. Một phần nào đó trong con người ta luôn muốn trở thành điều gì đó tốt đẹp. Nhưng nỗi chán chường đã giết chết điều đó. Và tôi tìm cách, bất kể là cách gì để thỏa lấp thời gian và sự cô đơn. Nghịch ngợm, phóng túng và liều mạng. Tay phải là thiên thần, tay trái là ác quỷ. Trái tim đặt vào cả hai tay, còn lý trí trôi theo khói thuốc bay ra ngoài. Bao nhiêu tinh hoa dồn đến khi tôi viết và bỏ chạy thật nhanh như một thằng ăn trộm xe khi tôi dừng lại. Vậy thôi. Tôi là một điều gì đó tốt đẹp, ngông cuồng, nhiều cảm xúc và người yêu tôi, ở một nơi nào đó. Nhưng nếu không phải ở nơi ấy thì tôi chỉ là một gã cô đơn hạng bét. Thịnh thoảng tôi cũng là một thiên thần. Và thịnh thoảng ngược lại. Có người nói đây là tài năng, còn tôi thì nghĩ đây là cái tật xấu lớn nhất.

Quan Vũ sinh vào thời bình. Ông ấy chẳng là gì nếu không có những cuộc chiến. Và nếu có sống sót sau thời loạn, ông ấy làm gì? Ngày ngày cày ruộng và ngắm chiều tà? Là tôi, tôi sẽ tự tử.

Sau mỗi vinh quang, là những lần tụt dốc. Đời đâu phải là mơ. Tôi biết vậy, nhưng bi kịch là tôi không thể sống khác với chính mình. Đâu đó từ trái tim hoặc lý trí, một giọng nói cất lên: " Có một thời để sinh và chết đi, có một thời để yêu thương và đau khổ, có một thời để hát và nhảy múa, có một thời để hôn và để được hôn, có một thời để tìm kiếm và tìm thấy, có

một thời gian để có tất cả và sau đó mất tất cả. Thời gian để sống và để chết". Đó là thời gian của tôi, bắt đầu từ một vùng đất nào đó cao hơn hẳn so với mực nước biển, ngày 26/5/19xx. Phần còn lại trên bia mộ do chúa quyết định.

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Yêu Em

1/ "Ta mơ thấy em, ở nơi kia xa lắm..."

Rất lâu rồi, những suy tư đã hóa thành con chữ. Anh ngồi trong phòng và viết. Bật một bài hát, xem một bộ phim, đọc một mẫu truyện... Anh luôn thấy em trong đó. Thỉnh thoảng anh cũng nghĩ, giá mà những điều rất đơn giản như là ta có thể ở bên nhau khi ta cần, trở thành sự thực, thì cuộc đời có phải đẹp hơn biết bao không. Nhưng có lẽ cái gì cũng đầy đủ quá, thì đâm ra nỗi nhớ trở thành thứ thừa thãi, em nhỉ? Vì rằng nỗi nhớ sinh ra khi người ta không thể ở bên nhau. Khoảng cách đó chỉ có nỗi nhớ mới có thể lấp đầy. Nếu không, chúng ta chết mất.

Tất cả mọi thứ đã thay đổi. Những dòng tin nhắn, những dòng tin ban đầu.. đều đã cũ. Có thể, đến một lúc nào đó, nó sẽ chỉ còn lại những hoài niệm, về một thời trà đá chỉ năm trăm đồng một cốc, khi anh chỉ biết im lặng, bỏ mặc em với những lo lắng về anh, Nhưng hãy cứ để thời gian trôi đi. Để biết rằng nếu em là của anh. Em có đi sang Mỹ, sang Ý hay bất kì đâu thì tình yêu thực sự cũng sẽ đưa em về.. Còn nếu không, chỉ cần bước một bước chân để ca khỏi tầm nhìn, thì cũng là quá xa để ngóng đợi. Tình yêu là vậy đấy, sâu sắc nhưng cũng đơn giản.

2/ Anh kể cho em những câu chuyện đã ám ảnh anh. Về một người con gái bị gia đình cấm đoán, mở cửa sổ để tụt theo đường ống nước, trốn đi với người mình yêu. Về một chàng trai yêu người phụ nữ đã một đời chồng, hơn mình đến sáu tuổi, cùng nhau bỏ về miền Tây lập nghiệp. Về

một góa phụ, yêu và cưới một người đến hai mươi tuổi. Về những đôi yêu nhau, không có đủ tiền làm một đám cưới tử tế... Toàn những câu chuyện khó tin phải không? Nhưng đây, anh không thể nói với em điều gì đó nhiều hơn, là vì em, anh có thể làm tất cả. Vì những kẻ điên rồ phải chết, mà chết thì cũng được. Sống bình lặng thì anh không muốn. Còn em?

Chỉ có những người dám đi cùng nhau xuống Địa ngục mới đủ can đảm bước lên Thiên đường. Sống trên đời, mọi việc đâu có dễ dàng như em ăn cơm. Vì thế, em cần phải biết rằng, em phải sẵn sàng chấp nhận, nếu em muốn có những thứ mình muốn. Cả anh cũng vậy.

Phần lớn, tất cả những câu chuyện có hậu, đều bắt nguồn từ những bi kịch. Nghĩa là, em có dám bước chân vào câu chuyện cổ tích ấy không?

3/ Anh muốn em biết, anh quan tâm đến Thế giới xung quanh em. Anh cười nhạo cuộc đời chỉ toàn thứ phù phiếm, còn anh thì nửa mùa, ngang ngược, thích làm theo ý mình. Anh biết rằng đôi khi mình ngu ngốc, đôi khi mình đã không làm những thứ mình cho là nên. Vì sao, anh cũng không biết, chỉ là ngược đời như vậy thôi.

Khi mà những ánh nắng cũng hóa thành con chữ, thì có lí gì mà em không biết anh yêu và nhớ em nhiều thế nào?

Người ta bảo anh điên? Ừ, điên. Người ta bảo anh dở hơi? Ừ, dở hơi. Người ta bảo anh làm toàn những điều quái gở? Ừ, quái gở. Điên, dở hơi, quái gở mà yêu em như anh, thì có nói một nghìn lời anh vẫn muốn trở thành con người như vậy. Anh không thể thay đổi và tình yêu anh dành cho em cũng như vậy.

Đừng trách anh, nếu như anh im lặng.

4/ Về cơ bản, tình yêu và nỗi nhớ không phải là thứ một để có thể thay đổi. Không phải là quần áo để em diện mỗi ngày. Cũng không phải là thứ trang sức đeo lên cho đẹp. Nó là thứ có thể giúp ta vượt qua mọi rào cản

trên Thế giới này. Bởi vì khi chúng ta sống, tất cả những gì chúng ta cần là những tháng ngày không thể quên trong đời, là nắm tay một ai đó đi khắp Thế giới, đi xuyên qua những bộ phim, xuyên qua những bản nhạc hay nhất. Để đêm về, ta chìm đắm trong những hình ảnh về nhau...

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Chia Tay Nhau Về

1/ Nhiều đêm liền tôi nằm thừ người ra trong khoảng thời gian rất lâu trước khi chìm vào giấc ngủ. Mắt vẫn mở nhưng trái tim đã đóng lại. Trăn trở. Quà thực đến bây giờ tôi vẫn không định nghĩa được tình yêu là gì. Tất cả những gì tôi đã đọc được qua những ghi chép chỉ là những câu chuyện mà người ta răn dạy nhau về cách yêu, cách sống. Chẳng phải nó là quá xa rời thực tế sao?

Tôi có 24 giờ cho mỗi ngày. Tôi không bao giờ lên lịch cụ thể cho ngày hôm sau. Tôi sống trong một xã hội thu nhỏ với đủ mọi thành phần, đủ mọi cách kiếm tiền, toan tính. Cái gì tôi cũng dính vào. Và nói chung, một thằng ma cà bông sống trong xã hội ấy thì cũng bận rộn như một công viên chức nhà nước, ngày làm 8 tiếng và chơi. Nói thật là tôi không chủ động dành thời gian cho một ai đó. Đàn ông thì hay vịn vào lý do công việc để xao nhãng chuyện tình cảm. Nhưng nói đi thì cũng nói lại, công việc với tình cảm khó có thể song song cùng tiến. Kiểu gì cũng có thứ nhiều hơn hẳn cái kia để thúc đẩy nó. giống như trong một tập thể, không phải ai cũng có thể là một siêu sao, mà chỉ cần một người là đủ, nổi trội, để dẫn dắt phần còn lại. Bạn cần phải thông cảm cho đàn ông ở chỗ đó. Với tôi, tôi đặt mục tiêu kiếm tiền lên hàng đầu. Vì suy nghĩ đơn giản là kiếm tiền để mà sống, và sống thì mới có thể yêu. Vậy nên từ đó mới hình thành sự vô cảm, mà không chỉ mình tôi mà nhiều người khác chắc cũng phải tự thừa nhận là thế. Nó là lỗi lầm.

2/ Yêu thương là gì? Yêu thương chỉ là những sự hy sinh có tính thẩm mỹ cao. Người ta yêu nhau và người ta làm đau nhau. Cả hai thứ đều song song tồn tại, cho đến khi trời có sập xuống thì mọi chuyện vẫn luôn là như thế.

Vậy thì yêu nhau mà làm đau nhau thì còn gì buồn hơn. Hóa ra người ta yêu nhau vì muốn tổn thương nhau, vì đã biết cái khái niệm đó từ trước. Hóa ra tất cả chỉ là lừa dối. Yêu mà buồn thì yêu làm gì?

Rồi đấy. Ai cũng nói đừng hứa hẹn điều gì mà không làm được. Nhưng lạ cái là đổ tìm được ai yêu nhau mà không hứa với nhau. Cũng đổ tìm được ai hứa 100 điều và thực hiện được tất cả. Không, không thể. Vì thế mà một triết lý ba xu của tôi ra đời: "Nếu bạn không sẵn sàng làm tổn thương ai đó, thì đừng yêu ai đó. Và nếu bạn không sẵn sàng bị tổn thương bởi ai đó, cũng đừng yêu ai đó".

Với những người ưa hoài niệm thì kí ức là một căn bệnh dị ứng mà chỉ cần gió nổi là không thể chịu được. Tất nhiên cái gì đã qua nghĩa là nó đã qua. Nhưng tương lai thì phải khác. Tôi e ngại cho cái chặn đường lấy vợ, sinh con của mình. Vì tôi không biết yêu là gì, và tôi cũng biết mình chẳng thể làm quá nhiều. Có lẽ vì thế mà đêm nằm cứ vất tay lên trán mà nghĩ, chẳng biết đã làm tổn thương ai hay không. Đàn ông thì cũng lắm ưu tư, lo sao cho mọi thứ được vẹn toàn với đôi bàn tay của mình, thực sự không phải điều dễ. Nhiều người bảo, đàn ông toàn thẳng đếu. Ừ, thế nên đàn ông mới yêu đàn bà. Yêu một thẳng đếu, nghĩ nhiều, lo nhiều thì yêu làm gì.

3/ Có những lúc thấy chán đời, chỉ mong có ai đó bên cạnh. Nhưng yêu nhau là mong chạm vào thế giới của nhau, trong khi những người như thế tôi lại càng đề phòng. Vì những nỗi sợ hãi cứ dâng lên khi tôi biết chắc mình sẽ làm tổn thương họ. Nhiều khi cứ nghĩ, chẳng thà có một mình lại vui, chẳng phải lo lắng điều gì. Nhưng mà. Đằng sau tất cả những vở kịch vui luôn là cảnh hạ màn đầy nuối tiếc, những cái mồm mệch khi tất cả chia tay nhau về...

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Vỡ Tan

1/ Chán không phải là một loại cảm xúc. Chán là phương tiện để đi đến vô cùng...

Có những lúc trong đời người ta không thể diên lên, chẳng thể gào thét. Chẳng thể ngồi khóc như một đứa trẻ. Người ta chỉ ngồi lặng thinh và ngược nhìn lên bầu trời.

Có những lúc người ta nghĩ đến cái chết như một liều kháng sinh cho cuộc sống. Bởi vì nỗi tuyệt vọng đã len qua khe cửa, thấm sâu vào từng thớ thịt. Người ta chẳng thể thay đổi Thế giới theo cách mà mình muốn. Người ta chỉ có thể đứng và lấy chút hy vọng để chống lưng.

Có những lúc người ta thấy thở cũng là một công việc nhọc nhằn, bởi vì người ta chẳng muốn làm gì cả.

Có những lúc người ta thấy cuộc đời này thật là buồn, đầy những lừa dối, đầy rẫy những sự nhạt nhẽo. Người ta không thể tìm thấy niềm vui sống. Người ta thấy mình quá cô đơn trong đời.

Và Thiên đường hay Địa ngục cũng chẳng là gì.

Người ta chỉ mong cái xã hội này đẩy mình đến một cái góc nào đó, thế là được.

Những lúc như thế. Tôi tự thấy, nếu mình chết thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Tôi sẽ đỡ mệt, tôi sẽ có một cơ hội để tái sinh và để làm một con người khác. Có những thứ cơ bản mà một con người nên có.

Tôi thấy mình giống một con chuột cống, chạy xung quanh thành phố, đi một mình, chơi một mình, kiếm ăn một mình, cứ lăm lũi lăm lũi ở những góc nhỏ, trốn tránh tất cả, sợ người, sợ tiếng động, sợ cả âm thanh nào nề phát ra từ trái tim mình. Tôi muốn khóc mà chẳng thể khóc được. Vì sao ư? Vì chuột khóc biết khóc. Và vì nỗi cô đơn đã vắt ngang trên vai tôi.

Nhiều khi tôi nghĩ đến việc đặt dấu chấm hết cho những buồn vui bằng một vài viên thuốc, một hành động ly kì ngăn tập nào đó. Nhưng mà, nếu tôi chết mà có thể chấm dứt được thì đã tốt. Chỉ sợ, nó lại là khởi đầu cho những bi kịch. Mà tôi, một kẻ hèn nhát đã chạy trốn, để lại nỗi đau cho nhiều khác. Vì thế mà tôi phải sống. Và sống cho thật tốt.

Tôi là vị Vua của những đứa tâm thần, vì tôi dùng chính nó để kiểm soát nó.

Tôi biết là mình đang ở giai đoạn nào của cuộc đời. Đó là điều quan trọng nhất. Hy vọng là cái giai đoạn nhàm chán này sẽ qua nhanh. Lạy chúa xin hãy cứu tôi. Tôi sẽ sống vì biết mình sẽ chết.

2/ Tôi sẽ không bao giờ quên hình ảnh thằng Thắng say ngời hút thuốc. nhìn như một người bình thường mà nặng trĩu những ưu tư. Nó hỏi tôi: " Cuộc sống chán nhỉ?". Tôi bảo:"Cũng có những niềm vui nho nhỏ. Ông lấy niềm vui là uống rượu, tôi cũng thế. Tôi với ông đều có một vài đứa bạn, thế là vui rồi". "Nhưng mà chẳng có cô nào yêu anh..."

Tôi im lặng.

Cuộc đối thoại của chúng tôi chỉ còn là tiếng xào xạc của những lá bàng rụng tơi tả đầu ngõ. Sống, có lẽ là một bộ phim, mà những thằng điên

đều biết rằng, sai lầm của tạo hóa là đã tạo ra những nhân vật mà tim vỡ tan khi mùa thu về.

NHẬT KÝ CỦA NHỮNG KẺ CHÁN ĐỜI

Xù Coke & Six Feet Under

www.dtv-ebook.com

Sân Khấu

Thằng chơi trống có bộ râu quai nón đang lăm bằm chửi vì show diễn chưa thể bắt đầu, do thằng chơi guitar lead chưa đến. Việc này dù vẫn diễn ra thường xuyên, nhưng vì đám fans phía dưới gào thét kinh quá đâm ra đũa nào cũng sốt ruột. Nhưng đúng 8 giờ 30, không chậm một phút, thằng chơi guitar cũng phi như Ducati lên thẳng sân khấu, cầm guitar và nói: "Bắt đầu", cả lũ ngơ ngác nhưng nhạc vẫn nổi lên, trong sự hò reo bất tận.

Thằng chơi guitar mang lên sân khấu dáng vẻ của một nhân viên văn phòng: Quần âu, áo sơ mi trắng, đi giày da và một cái ca táp đen sì, rõ ràng là tạo sự tò mò cho người khác. Nhưng bỏ qua vấn đề đó, nhạc vẫn hay, solo vẫn chất lượng, và hơn hết là chẳng ai để tâm đến thằng đó là ai. Nhưng 30 phút trước, thằng chơi guitar có mái tóc bông bênh như sóng biển ấy còn đang đứng ngoài đường, ra rá bán cháo chống dính. Mấy bà cô xúm vào đông nghịch, khen nó đẹp trai, khéo mồm, nhưng cũng chẳng ai mua cho nó nổi lấy một cái giẻ lót nồi. 8 giờ 25, nó xin nghỉ sớm năm phút để phi như bay đến một nơi cách đó không xa và chơi nhạc. Ở đây, nó không kiếm được là bao, nhưng lại cho nó cái cảm giác của nghệ sĩ, quên đi nhiều thứ. Rồi tất nhiên, khi hạ màn, mọi vấn đề vẫn tồn tại ở đó, trước mặt nó.

Xa nơi nó đang chơi mấy bản nhạc vườn cho đám khán giả đang điên cuồng loạn, sân khấu lớn với đèn, âm thanh, ánh sáng chuyên nghiệp đang diễn ra. Các ca sĩ lớn đang hát ở đó, nghe đâu show này là từ thiện nhưng toàn ca sĩ có số, có má trình diễn, người ta đến đó đông như quân Nguyên.

Còn chỗ của thằng guitar, đám khán giả hò reo bán không nổi đến mười chai bia.

Đôi khi, thằng đó nghĩ, bỏ mẹ cái đàn ở xó nhà, đi rêu rao bán mấy cái chảo chống dính, cỡ gắng một, hai năm sẽ được lên quản lý, tiền kiếm chẳng nhiều thì cũng không lo chết đói. Tích cóp lấy vợ, sinh con nữa là xong. Đánh đàn, tiền không kiếm được, mà lên sân khấu cô đơn bỏ ra.

Nhưng thằng ấy chỉ giỏi chém, chưa bao giờ, ở bất kì đâu, nó tỏa sáng rực rỡ đến thế, vì đó là cuộc đời của nó, bỏ lại chảo chống dính, những tờ polyme màu xanh ở dưới gót giày. Nó vẫn là một nghệ sĩ trên sân khấu ấy. Và ai cũng có một sân khấu như thế. Nỗi cô đơn làm người ta quên đi tất cả mọi thứ thuộc về mình.

Còn ở một nơi nào đó, lớn hơn, đẹp hơn, rộng rãi hơn. Cũng chẳng có gì tốt đẹp hơn. Bởi vì dù ở đâu, thì nỗi cô đơn cũng như nhau. Họ vẫn thờ dài vì có tất cả...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Phần Không Tên 1](#)

[Phần Không Tên 2](#)

[Nội Quy Của Kẻ Chán Đời](#)

[Cối Xay Đời](#)

[Em Và Tôi](#)

[Ngôi Nhà Có Cửa Sổ Màu Cam](#)

[Sợ Hãi](#)

[Em Hiểu Gì Về Nỗi Đau?](#)

[Lẻ Loi](#)

[Cuộc Đời Là Một Đống ***](#)

[Và Đôi Khi Anh Cũng Cần Phải Dựa Vào Em](#)

[Gió Đông](#)

[Thời Gian Để Sống Và Để Chết](#)

[Yêu Em](#)

[Chia Tay Nhau Về](#)

[Vỡ Tan](#)

[Sân Khấu](#)